

Arrest

nr. 136 679 van 20 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), met name in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2 Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 juni 2012 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2011 werd ingediend door:

Naam: G(…)

Voornaam: B(…)

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(…)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen'.

Aangezien uit het voorgelegde attest van het OCMW van Vleteren dd 05.12.2011 blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene sedert 12.02.2011 een leefloon ontvangt van het OCMW, worden deze bestaansmiddelen niet aanmerking genomen.

Betrokkene heeft dus niet aangetoond dat hij voldoet aan de hierboven vernoemde vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (…)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het

grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De ingeroepen grieven zijn een schending van art. 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd).

1. Het stemt weliswaar met de werkelijkheid overeen dat de echtgenote van verzoeker op huidig ogenblik (nog) niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, aangezien de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking genomen worden.

Nochtans had de D.V.Z. een behoeftenanalyse dienen te maken van het gezin van verzoeker en op basis hiervan dienen te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Omwille van het feit dat dit niet gebeurd is, dient de bestreden beslissing tot weigering van verblijf nietigverklaard te worden. Het bevel om het land te verlaten, dient geschorst en nietigverklaard te worden.

2. Daarnaast dient er vastgesteld te worden dat art. 40ter Vreemdelingenwet vereist dat de Belgische onderdaan die vervoegd zal worden door een familielid, beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, en dat art. 40bis Vreemdelingenwet deze vereiste niet stelt voor een burger van de Europese Unie die vervoegd zal worden door een familielid.

Het betreft hier een ongeoorloofde discriminatie, waarbij Belgische onderdanen anders behandeld worden dan (andere) burgers van de Europese Unie.

Een dergelijke discriminatie werd reeds veroordeeld door het Hof van Justitie in het arrest ZAMBRANO (arrest HvJ 8 maart 2011, C-34/09, R. ZAMBRANO), alsook in het arrest Shirley MCCARTHY (arrest HvJ 5 mei 2011, C-434/09, S. MCCARTHY).

Verzoeker vraagt dan ook dat aan het Grondwettelijk Hof volgende prejudiciële vraag zou gesteld worden:

“ Schendt artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samengelezen met art. 40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het van de Belgische onderdaan bij wie zich een familielid zal voegen, vereist dat deze Belgische onderdaan beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, terwijl dit niet vereist wordt van een burger van de Europese Unie bij wie zich een familielid zal voegen ? ”

4.2 De verzoekende partij voert in de eerste plaats aan dat de gemachtigde een behoefteanalyse had dienen te maken en stelt dat dit niet gebeurd is.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zou dienen over te gaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid zich echter niet op (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). *In casu* dient te worden vastgesteld dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote van de verzoekende partij slechts een attest van het OCMW werd voorgelegd, waaruit blijkt dat de betrokken echtgenote een leefloon ontvangt, en dat deze bestaansmiddelen bijgevolg niet in aanmerking worden genomen. Hoger in de bestreden beslissing werd artikel 40ter van de vreemdelingenwet geciteerd, in het bijzonder artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet dat stelt dat voor het beoordelen van de bestaansmiddelen *“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”*. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij deze motivering niet betwist en integendeel stelt dat het met de werkelijkheid overeenstemt dat zij niet over de vereiste bestaansmiddelen beschikt, aangezien de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking genomen worden. Zodoende wordt geen afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling van de gemachtigde dat er geen in aanmerking te nemen inkomsten zijn aangetoond. Bijgevolg diende de gemachtigde geen behoefteanalyse door te voeren.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vervolgens vraagt de verzoekende partij de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“Schenkt artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samengelezen met art. 40bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het van de Belgische onderdaan bij wie zich een familielid zal voegen, vereist dat deze Belgische onderdaan beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, terwijl dit niet vereist wordt van een burger van de Europese Unie bij wie zich een familielid zal voegen?”* Zij meent immers dat het feit dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist dat de Belgische onderdaan die verhoogd zal worden door een familielid, beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet deze vereiste niet stelt voor een burger van de Europese Unie, een ongeoorloofde discriminatie betreft, waarbij Belgische onderdanen anders behandeld worden dan (andere) burgers van de Europese Unie. Zij verwijst hierbij tevens, weliswaar zonder verdere uiteenzetting, naar twee arresten van het Hof van Justitie.

De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen."

De Raad stelt vast dat uit de voorgestelde prejudiciële vraag blijkt dat de verzoekende partij in artikel 40ter van de vreemdelingenwet een vereiste leest dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan die vervoegd wordt "120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie" dienen te bedragen. Uit de bewoordingen van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet, met name "Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen (...) dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (...)", blijkt echter dat slechts voorzien is in een vermoeden dat is voldaan aan de voorwaarde dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Zodoende gaat de verzoekende partij uit van een verkeerde lezing van de bepaling van de vreemdelingenwet die het voorwerp uitmaakt van de door haar voorgestelde prejudiciële vraag en dient dan ook te worden vastgesteld dat het betrokken artikel 40ter van de vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 40bis van de vreemdelingenwet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de door de verzoekende partij voorgehouden zin klaarblijkelijk niet schendt. Bovendien is het antwoord op de prejudiciële vraag ook niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. De bestreden beslissing is immers geenszins gesteund op het feit dat de Belgische onderdaan bij wie de verzoekende partij zich zal voegen, met name haar echtgenote, niet voldaan zou hebben aan de voorgehouden vereiste dat haar bestaansmiddelen "120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie" dienen te bedragen, maar wel op het feit dat slechts bestaansmiddelen werden voorgelegd die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen worden. De bestreden beslissing steunt derhalve op een ander onderdeel van voormeld artikel 40ter dan het onderdeel waarop de verzoekende partij de door haar voorgestelde prejudiciële vraag betreft. Zodoende doet het feit of de voorgelegde bestaansmiddelen nu al dan niet "120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie" uitmaken *in casu* niet ter zake, daar de betrokken bestaansmiddelen hoe dan ook niet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof dan ook niet verplicht de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE